

Ob Prešernovem dnevu

Vsako leto praznuje slovensko ljudstvo 8. februar kot svoj največji kulturni praznik. Tega dne, leta 1849., je namreč v Kranju umrl največji slovenski pesnik France Prešeren in z njegovim delom in življenjem, pa tudi z njegovo mislijo, je tesno povezano vse tisto, kar pojmujemo danes pod imenom slovenska kultura. In prav zavoljo tega, v spomin na pesnika in misleca, mislimo na ta dan o vsem, kar je doslej slovensko ljudstvo prispevalo v svojo in svetovno kulturno zakladnico.

Če se ob tem prazniku vprašujemo, zakaj je bil Prešeren tako velik pesnik in zakaj nam še danes, kljub več kot stoletni oddaljenosti, zvane njegovi verzi sodobno, prizadeto in lepo, je na to kaj težko odgovoriti. Bil je nedvomno prvi naš pesnik v najplemenitejšem smislu te besede, hkrati pa tudi največji, saj se je skozi njegovo srce in dušo pretočil ves takratni svet, vsa revščina in ponižanje slovenskega naroda in jezika, pa tudi vsa veličina njegovega duha in pesniškega jezika je prišla na dan in v hipu ustvarila mali slovenski narod v krog velikih kulturnih narodov Evrope in sveta. In Prešernova poezija je nenadoma zazvenela prav tako lepo in genialno kot soča-

sno skozi Leopardija pri Italijanih, Goetheja pri Nemcih, Puškina pri Rusih, Byrona pri Angležih, da omenimo samo nekaj njegovih velikih sodobnikov, v katerih družbo je stopila enakovredno tudi Prešernova pesniška osebnost.

Prešernov dan je torej praznik slovenske kulture, je praznik slovenske besede, je praznik vseh slovenskih ljudi. Brez njega bi bil naš jezik revnejši, brez njega bi že pred sto leti ne vedeli, da se da tudi v našem jeziku pisati tercine in stance kot jih je bil pisal Dante, sonete kot jih je bil pisal Petrarca, kajti vse te najodličnejše oblike romanskega pesništva so našle v Prešernu pravi tistega oblikovalca, ki je slovenski jezik dvignil na evropsko raven in neizpodbitno dokazal, da se da tudi v takratnem jeziku hlapcev in kmetov, malih slovenskih ljudi, pisati najzaprtenejše evropske pesniške oblike in izpovedovati najvišja čustva in misli. Vrh vsega pa Prešeren nikoli ni bil niti ozki nacionalist ali zapękarski filozof. Bil je genij, ki je videl takrat dlje in globlje v prihodnost, ki se je skozi njegove preroške slutnje, napovedi in verze tudi uresničila. Njegov duh je segal čez ozke meje njegove majhne slovenske domovine, saj je že takrat, pred sto leti, ves zavzet pisal o sožitju in bratstvu na mejah med narodi in državami, ko je v svoji znameniti Zdravljici zapisal tudi te-le verze:

Zive naj vsi narodi,
ki hrepene dočakat dan,
da, koder sonce hodi,
preprij iz sveta bo pregnan,
da rojak
prost bo vsak,
ne vrag, le sosed bo mejak!

Vivan poi tutti i popoli
che solo attendono il giorno
quando il sol vedrà un mondo
senza contese; libero
sarà ognuno,
e il confine
vedrà buoni vicini!

NEŠTETO NAŠIH LJUDI BO OSTALO BREZ DELA

V Belgiji hočejo zapreti vse rudnike premoga

Cenejši viri energije bodo izpodrinili premog - Tudi v Evropski gospodarski skupnosti bodo zaprli več premogovnikov

Belgijsko ministrstvo za gospodarstvo predlaga v poročilu svoje-ga oddelka, ki so ga objavili te dni, ustavitve pridobivanja premoga v prid cenejših virov energije, kot so atomska sila, podzemeljski plin ali nafta. Kjer je pa premog potreben — kakor na primer v jeklarski industriji — naj bi ga raje uvažali. Poročilo navaja dalje, da pridobivanje premoga v Belgiji ni niti posredno niti neposredno gospodarsko važno in se lahko vsak hip ustavi, ne da bi to vplivalo na belgijsko gospodarstvo ali potrošnike energije. Nasprotno, bremena, ki jih ima Belgija neposredno ali posredno s podporami, so mnogo večja kot prednosti tega domačega vira energije.

Premogovna industrija ni danes — po poročilu — nič drugega kot ovira nadaljnjega razvoja belgijskega gospodarstva.

Po začasnih cenitvah so v deželah Evropske skupnosti v letu 1967 izkopali 190 milijonov ton premoga, to je za več kot 9 odstov manj kot leta 1966. Najbolj je nazadoval na Holandskem (79 odstov), ker so zaprli več premogovnikov.

Naši ljudje, ki so zaposleni v teh državah kot rudarji, in teh je mnogo, so v velikih skrbih zaradi tega poročila. Ne vedo kje bi se zaposlili, ko bodo zaprli premogovnike, posebno starejši, ki so se privadili temu delu in jim morda manjka le malo let, da bi dosegli rudarsko pokojnino.

SESTANEK ŽUPANOV NADIŠKE DOLINE ZA INDUSTRIJSKI RAZVOJ ČEDADSKEGA OKRAJA

Oblasti naj bi upoštevale, da se v čedadskem okraju vedno bolj praznijo vasi zaradi emigracije in da ga obremenjujejo težke vojaške služnosti

Dne 3. februarja so se sestali na sedežu čedadске občine vsi župani čedadskega okraja, da so skupaj pregledali načrt za ekonomski in socialni razvoj dežele in v prvi vrsti kar zadeva ustvaritev industrijskih področij. Poleg županov 20 občin čedadskega okraja so bili prisotni: predsednik deželnega odbora dr. Alfredo Berzanti, poslanec Mario Toros, deželni prisodnik za kmetijstvo adv. Antonio Comelli, zastopnik prisodništva za javna dela dr. Cian, dr. Poldemengo za «Ustanovo za gorsko gospodarstvo» iz Vidma, slovenska prokrajinska svetovalca Namor in Adami, deželni svetovalca Del Gobbo in čedadski občinski odborniki.

Sestanek je otvoril čedadski župan, ki je prisotnim obrazložil pomen tega srečanja, za njim pa je govoril deželni prisodnik Comelli, ki je obrazložil deželni načrt za razvoj predvsem hribovskih in gričevitih krajev, poslanec Toros pa je razpravljal o razvoju industrijskih področij dežele. Vmes so posegli tudi župan iz Cuttrija Meroi, iz Moimacca Nadalutti, iz Manzana Savio, iz Podbonesca Chiabudini, iz Fojde Celledoni, iz Corna di Rosazzo Tuzzi in pokrajinska svetovalca Adami in Namor.

Po diskusiji je prevzel besedo Berzanti, ki je jedrnat orisal perspektive petletnega načrta za razvoj dežele Furlanije-Julijske krajine. Sestanek se je zaključil z resolucijo, ki jo je predlagal čedadski župan in ki so jo enoglasno sprejeli. Resolucija se glasi tako-le:

«Župani čedadskega okraja, pokrajinski svetovalci čedadskega in špeterskega kolegija, odbor in načelniki skupin čedadskega občinskega sveta, ki so se sestali, upoštevajoč skrajno nerazvitost področja, kjer je mogoča samo kmetijska dejavnost, ki ni vedno donosna zaradi razdrobljenosti zemljišč in zaradi pomanjkanja namakanja v mnogih sušnih krajih v ravnini ter pomanjkanja primernih in donosnih kultur v gričevitem in gorskem področju; in upoštevajoč, da je čedadski okraj eno tistih področij, ki daje največ emigrantov in se zaradi tega izpraznjuje cele vasi, če že niso izpraznjene; upoštevajoč, da leži to področje ob državni meji in da ga obremenjujejo zaradi tega težke vojaške služnosti, ki omejujejo možnost uporabe mnogih zemljišč, ki so primerne za gradnjo; in vzeto na znanje, da v ekonomskem in socialnem načrtu 1966-1970, ki ga je odobril deželni odbor na zasedanju dne 21. januarja 1968, čedadsko ozemlje še vedno ni bilo izbrano za sedež pravega industrijskega področja, čeprav so za to predvideni prispevki za infrastrukture zemljišč in v gospodarskih sektorjih in ne upoštevajoč to neupravičeno opustitev prosijo, da se tudi na ozemlju čedadskega okraja individualizira in prizna eno izmed industrijskih področij, ki naj se uvrsti v načrt sam, da bi prejemali čim širše deželne intervencije».

V italijanščini se glasi resolucija tako-le:

«I sindaci del mandamento di Cividale del Friuli, i consiglieri provinciali dei due collegi di Civi-

dale e di San Pietro al Natisono, la giunta con i capigruppo del consiglio comunale di Cividale, riuniti in assemblea; attesa l'estrema depressione della zona, dove ormai soltanto una attività agricola non sempre redditizia è possibile, a causa dello spezzettamento della proprietà, della mancanza di irrigazione in molte zone siccitose nella parte pianeggiante, della mancanza di colture adatte e redditizie in quelle collinari e montane; avuto riguardo che il mandamento di Cividale è una delle zone che dà il maggior numero di emigranti, tanto che interi paesi vanno spopolandosi, se non sono ormai spopolati; tenuta altresì presente la estrema delicatezza della zona, anche in considerazione della sua prossimità al confine nazionale e avuto, infine, riguardo all'esistenza

in loco di pesanti servitù militari che limitano la possibilità di utilizzo di varie aree, altrimenti suscettibili di sviluppo edilizio; preso atto che dal piano economico sociale 1966-1970 approvato dalla giunta regionale nella seduta del 21 gennaio 1968 il territorio cividalese, pur rientrando in una delle fondamentali direttrici di sviluppo, per cui sono previsti interventi per le infrastrutture di aree e dei settori economici, tuttavia non è stato prescelto come sede di una zona industriale vera e propria, non considerando affatto giustificata tale omissione, chiedono che anche nel territorio del mandamento di Cividale sia individuata e riconosciuta una delle zone industriali da inserirsi nel piano stesso ai fini dei più ampi interventi regionali».

STRAHOVITA PROMETNA NESREČA

Štirje mrtvi zaradi trčenja dveh avtomobilov

Dva potnika sta bila takoj mrtva, dva pa sta umrla nekaj ur pozneje v bolnici - Hudo ranjen tudi peti potnik - Globoko žalovanje v Sv. Lenartu

Ne samo Nadiško dolino, ampak vso našo pokrajino je zelo pretresla žalostna vest o tragični nesreči, ki je terjala življenja štirih mladih ljudi, od katerih trije iz šenlenarške občine. Nesreča se je pripetila dne 29. januarja na križišču pri Iplisu, kjer se sekata pokrajinski cesti Manzano-Čedad in občinska cesta Premariacco-Iplis.

Nesreča se je pripetila, ko se je 24-letni Jakob Floreancig vračal z dela v Škrutovo, skupaj z njim so bili v avtomobilu tudi

raznesla novica o tej strahotni nesreči po vseh naših vaseh in ljudje so ugotovili, da družine ponesrečencev že dolgo časa preganjajo tragične usode. Pred trinaestimi leti je izgubil življenje pri prometni nesreči oče Loredana Blediča, ki je bil oficir pri aviatiki. Mati in brat mladega Loredana sta zvedela za strašno nesrečo šele drugi dan, ko sta se vrnila iz Sicilije. V krajih, kjer so bili nedavni potresi, živi namreč Loredanova starejša sestra, ki pričakuje četrtega otroka. Mati

Enzo Biancuzzi

Ivana Qualizza

Loredano Bledič

Jakob Floreancig

njegova zaročenka 24-letna Ivana Qualizza, 22-letni Ferruccio Anzolini in 19-letni Loredano Bledič. Vsi so bili namenjeni v Škrutovo, potem ko so končali delo v Manzanu.

Floreancig je pravilno upravljaval svoj avto, toda nenadoma se je zaletel vanj 28-letni Enzo Biancuzzi, ki je upravljaval avto znamke «Fiat 124». Na žalost se Biancuzzi ni ustavil pred znakom «stop», temveč je nadaljeval vožnjo proti križišču. Posledice so bile strašne: oba avtomobila sta silovito trčila drug ob drugega in vsi potniki so zleteli iz vozil. Na mestu nesreče sta takoj izdihnila Floreancig in Qualizza, Biancuzzi in Bledič pa sta umrla nekaj ur kasneje v čedadski bolnici, kamor so ju prepeljali takoj po nesreči, za Anzolinija pa so si zdravniki pridržali prognozo.

Še isti večer se je kot blisk

in brat sta šla ponjo na Sicilijo, da bi v miru čakala doma na porodu. Vsakdo si lahko predstavlja, kako težko jim je bilo povedati resnico o tej tragični prometni nesreči.

Tudi Ivana Qualizza res ne moremo reči, da je imela srečo v življenju. Vedno se je vozila v Manzano na delo z avtobusom, Floreancig jo je peljal samo trikrat in tretjič je prišlo do tragedije.

Pa tudi Enzo Biancuzzi, ki je iz Gonarsa, je doma iz družine nesreč. Pred sedmimi leti je umrl pri prometni nesreči njegov brat.

Vse tri žrtve so pokopali na pokopališču v Gorenji Mersi. Pogreba so se udeležili poleg velikanske množice domačega prebivalstva tudi župan, številni zastopniki šenlenarške občine, razne ustanove s svojimi prapori in mnogi znanci iz bližnjih krajev.

IZ NADISKE DOLINE

Župani obrazložili deželnemu prisledniku za šolstvo dr. Giustu stanje naših šol

Pretekli teden so se sestali na sedežu šenlenarške občine župani sedmih občin Nadiške doline in župan iz Prapontnega. Namen sestanka, katerega so se udeležili tudi deželni prislednik za šolstvo dr. Giust, deželni odbornik Giacomo Romano in pokrajinski svetovalec Romano Specogna, je bila ta, da so skupaj proučili stanje šolstva Nadiške doline in kaj je treba ukreniti, da se to izboljša, in to tudi v zvezi s petletnim načrtom, ki ga je pripravila dežela.

V prvi vrsti so razpravljali o potrebi, da bi koncentrirali šole. Vsaka občina naj bi imela eno samo osnovno šolo, ki naj bi bila v kraju, kjer je sedež občine. Šolarje bi vozili v šolo z avtobusi in bi bili deležni tudi podpor, ki jih nudi dežela.

Razpravljali so tudi, naj bi bila tudi ena višja srednja šola in ena strokovna šola, ki naj bi imela svoj sedež v Špetru. S posebnimi deželnimi prispevki, naj bi te šole izboljšali in potencirali.

Ob zaključku sestanka je deželni prislednik dr. Giust zagotovil vso svojo pomoč, da bi se ugodno rešili vsi predlogi, o katerih so razpravljali in tudi povedal, da bo z novo deželno zakonodajo nastopilo več sprememb in dopolnitev v deželnih zakonih, ki se tičejo šolske asistencije, da se bodo tako mogli rešiti razni problemi.

Kdaj bodo pa kaj razpravljali o uvedbi kake šolske ure s slovenskim jezikom, da se bodo naši otroci mogli naučiti s knjig, in ne samo iz ust staršev, svojega materinega jezika?

SV. PETER

Nesreča ne počiva

Zelo hudo se je ponesrečil pri delu v Manzanu 25 letni Vani Blazutič doma iz Gorenjega Brnasa. Blazutič je zaposlen v neki tovarni stolov in tam se je vnel nek lak in delavca hudo epeklo po obrazu in po rokah. Takoj so ga prepeljali v bolnico, kjer so zdravniki izjavili, da bo ozdravil v enem mesecu.

Pri prometni nesreči je ostal precej poškodovan 57 letni Anton Bleđič iz Špetra. Podrl ga je nek avtomobil in mož si je zlomil nogo in dobil še več drugih poškodb. Tudi ta bo ozdravil v enem mesecu.

PODBONESEC

Za gradnjo nove poljske poti Črni vrh-Log

Deželno odborništvo za kmetijstvo je dodelilo podboneški občini 19 milijonov 123 tisoč lir za gradnjo nove poljske poti, ki bo vezala Črni vrh z Ravnami in Logom. Cesto bodo zgradili v teku enega leta in se je bodo mogli posluževati tudi turisti, ki zadnje čase prav radi zahajajo v te kraje, služila bo pa tudi domačinom, ki imajo tod okoli svoje travnike in njive in zato bodo imeli od nje tudi ekonomske koristi.

Avtobus spet redno vozi v Črni vrh

Avtobusna proga, ki veže Črni vrh s Podbonescem, spet redno deluje. Prekinjena je bila dolgo časa, ker je zapadel visok sneg. Zaradi tega so nastopile velike težave, ker so morali ljudje, ki so bili namenjeni v dolino, hodi-

ti po cele ure peš. Upajmo, da ne bo zapadlo letos več toliko snega, saj gremo na proti pomladi in se v prisojnih legah že smejejo trobentice.

ČEDAD

Demografsko gibanje v letu 1967 v čedadski občini

V lanskem letu se je rodilo 138 Čedadcev in sicer 76 dečkov in 62 deklic, od teh se jih je rodilo 44 izven občine. V istem času je umrlo 145 oseb (77 moških in 68 žensk), od teh 18 izven občine. Porok je bilo 167, od teh 89 v občini, 65 izven občine in 13 v inozemstvu. V letu 1967 se je

IZ KANALSKE DOLINE

33 milijonov lir za ureditev hudournikov v Kanalski dolini

Na zadnjem zasedanju občinskega odbora v Trbižu je župan dr. Di Gallo obvestil prisotne, da je deželno prisledništvo poslalo Karnijski skupnosti dekret, s katerim se pooblašča, da dajo v zakup dela za ureditev dveh hudournikov in sicer Mrzli potok in Bartolo. Za izvedbo tega dela bo potrebno potrošiti 33 milijonov lir. Izvedli pa ga bodo v okviru načrta hidrogeološke urejevanja gornjega teka hudournika Zlice, ki je v skrajno zane-marjenem stanju. Z deli bodo pričeli, čim bo vreme dopuščalo.

Ob koncu zasedanja je občinski odbor sklenil, da se razdeli med najrevnejše občane 950 tisoč lir, to je denar, ki so ga dosegli pri deželi s svoj čas vloženo prošnjo. Prizadeti lahko dvignejo podporo takoj, da bodo laže preživeli zimske mesece. Ob koncu zasedanja pa je svet še klenil, da bodo razdelili med študente 7 milijonov lir za kritje stroškov pri prevozu v šole, nakup šolskih knjig in kot štipendije najbolj potrebnim in najbolj marljivim. Dežela je v te namene prispevala 6 milijonov lir.

Morda tudi v Trbižu višja srednja šola

Pred nedavnim so na sedežu trbiške občine razpravljali o možnostih, da bi se tudi v Trbižu mogla ustanoviti višja srednja šola. Sestanka se je udeležil tudi šolski skrbnik dr. Liuzzi iz Vidma, župan dr. Di Gallo, občinski odborniki, direktor srednje šole

v občino priselilo 384 oseb (od teh se jih je 28 priselilo iz inozemstva), iz občine se jih je izselilo 418, od katerih 69 v inozemstvo. Dne 31. decembra je čedad-ska občina štela 10.761 rezidentnih ljudi.

V Šenčurju odkrili freska iz XII. stoletja

Pred nedavnim, ko je zaradi dolgotrajnega dežja odpadel omet v kapelici sv. Florjana, so odkrili na stenah nekatere izredno znamenite freske. Te dni je prišla na lice mesta posebna komisija, ki jo je poslalo vrhovno nadzorstvo za zaščito umetnin in jo je vodil geom. Belluno, da je freske pregledala. Ugotovila je, da so iz XII. stoletja in da so neznanega avtorja. Komisija je tudi izjavila, da bodo tekom prihodnjega leta, ko bodo odstranili ves omet, odkrili še ostale freske.

« Giovanni XXIII » in direktor državne strokovne šole. Na tem prvem sestanku so globoko proučili ta problem, tako iz tehničnega kot socialnega vidika. Župan je prikazal šolskemu skrbniku sliko šolstva v Kanalski dolini in mu tako dokazal, kako potrebno bi bilo odpreti dijakom novih možnosti za nadaljni študij, kajti Videm, ki ima višjo srednjo šolo, je oddaljen od Trbiža 90 kilometrov in zato večina dijakov po končani nižji srednji šoli prekine s študijem. Danes obiskuje iz cellega trbiškega okoliša višje srednje šole le okoli 100 dijakov. To je v zvezi z velikimi stroški, ker jih morajo starši vzdrževati daleč od doma.

Ob zaključku razgovorov je šolski skrbnik, kateremu je zelo pri srcu problem šolstva Kanalske doline, obljubil vso svojo pomoč in zanimanje, da se čim prej ugodno reši to pereče vprašanje.

GORJANI

Izvoljen nov župan

Po smrti prejšnjega župana g. Rafaela Baiana, je bil na zadnjem zasedanju občinskega sveta izvoljen za novega župana Giordano Placereani. Izvoljen je bil z desetimi glasovi na štirinajst. Novi župan je star 31 let, rojen v Rtinju in stanuje v Gorjanih. Do sedaj je bil občinski odbornik gorjanske občine.

IZPOD KOLOVRATA

Prosvetno društvo «Kras,, iz Goriškega na obisku po naših vaseh

Preteklo nedeljo je bilo zelo veselo po naših vaseh, kajti prosvetno društvo «Kras» Dol-Poljane je priredilo izlet v naše vasi in so njegovi pevci nastopili v vasi Kras in v Kraju.

Izlet so priredili v vas Kraj, kjer so pred nekaj leti obnovili tradicionalni praznik, ki so ga slavili pred petdesetimi leti. Takrat so prirejali v vasi neke vrste sejem, na katerem so prodajali kose, grablje in sita. Petdeset let se na te navade nihče več ni spomnil, pred petimi leti pa so sejem spet obnovili ter ga proslavili z veselico. Tudi v nedeljo je bilo v vasi precej živahno. Goriški pevci so se pripeljali pod vodstvom pevovodkinje Pavline Komelove in so v gostilni, ki je bila za to priliko okrašena z raznobarnimi trakovi, zapeli nekaj ubranih pesmi iz svojega zajetnega programa.

Okoli 21. ure so zapustili vas Kraj ter se odpeljali v Kras, kjer so se ustavili v gostilni pri harmonikarju, ki je spremljal pevski zbor iz Štoblanka na gledališki prireditvi v Špetru. Tudi tamkaj so zapeli vrsto pesmi, ob koncu pa se vsi dvignili čaše ter zaželeli, da bi se «Kraševci» še kdaj vrnili v Kras.

Spet divji prašiči

Ljudje so mislili, da so divji prašiči, ki so v jeseni napravili toliko škode po njivah, izginili, a to upanje jim je prav te-le dni splahnelo, kajti pojavila se je cela čreda, ki je nemoteno tekla neko noč po vaški ulici v Krasu in se usmerila proti Pačuhu. Dobro, da ni sedaj ničesar na polju, a kaj bo pozneje, požrli bodo vse, kar bo v tem času zraslo. Prav bi bilo, da bi v pravem času organizirali lov na te škodljivce, ki so prava šiba božja za naše kraje.

TAVORJANA

Iz občinske seje

Na zadnjem zasedanju občinskega sveta, ki se je vršilo koncem preteklega meseca, so med drugim odobrili tudi proračun za tekoče leto. Predvideva se 96 milijonov 555.460 lir dohodkov in ravno toliko izdatkov in zato letos ne bo treba prositi za prispevek za uravnoveženje bilance. V izdatkih, ki so predvideni v proračunu, je cela vrsta javnih del. Tako bodo kupili zemljišče za športno igrišče, za katerega predvidevajo dva milijona 202.460 lir, uredili pa bodo tudi kanalizacijo v Drejanu in Tamorah (7.700.000 lir), obnovili zdravniški ambula-

torij in ga tudi na novo opremili (9 milijonov lir), asfaltirali cesto, ki vodi iz Montine v Tojan in zgradili bodo tudi več poljskih poti, za katere bodo potrošili približno 15 milijonov lir. Za vsa ta javna dela bo občina potrošila 44 milijonov 102.460 lir.

Občinski svet je nadalje sprejel tudi načrt za gradnjo novega zdravniškega ambulaterija v vasi Montina in se odločil za povišanje doklad občinskim uslužbenecem v letu 1968. Odobrili so tudi načrt za gradnjo kanalizacije v Mažerolah. Ob koncu zasedanja pa so imenovali tudi revizorje za obračun lanskega leta in odobrili nekatere sklepe odbora administrativnega značaja.

AHTEN

Umrl je Umberto Sigura

Dne 1. februarja smo spremili k zadnjemu počitku naglo preminulega Umberta Siguro, občinskega svetovalca v Ahtnu. Bil je zelo priljubljen med svojimi občani, kar je pokazal tudi njegov veličasten pogreb, katerega se je udeležila ne samo vsa vas, ampak tudi nešteti njegovi prijatelji iz vse okolice.

FOJDA

Nesreče

V bolnico so morali peljati 67-letno Cecilijo Trakonjo, ker se je globoko urezala s sekiro v levo nogo, ko je sekala drva. V bolnici so izjavili, da bo ozdravila v dveh tednih, če ne nastopijo komplikacije.

Tudi 58 letna Fiorina Petrič je morala v bolnico, ker je padla v domači hiši in se močno udarila v glavo. Ozdravila bo v treh tednih.

Nagla smrt

Nepričakovano je umrla 60 letna Tranquilla Cont iz Cenebole. Nekega jutra preteklega tedna so jo našli mrtvo v postelji. Zdravnik je ugotovil, da jo je v spanju zadela srčna kap. Bila je dobra žena in zelo priljubljena med vsemi, zato jo bodo vaščani ohranili v trajnem spominu.

VIDEM

Počastitev spomina 23 padlih partizanov

Pokrajinski odbor ANPI in APO sta preteklo nedeljo ob zunanjem delu zida videmskega pokopališča počastila spomin 23 mladih furlanskih partizanov, ki so jih Nemci ustrelili 11. februarja leta 1945.

Nacisti in fašisti so mlade partizane postrelili iz maščevanja proti pogumni in uspeli akciji skupine furlanskih in ruskih partizanov, ki so 7. februarja leta 1945 vdrli v videmske zapore v Ulici Spalato in rešili 73 političnih jetnikov in duhovnikov. Od 23 ustreljenih partizanov jih je bilo 14 iz vasi Cavasso Nuovo.

Na nedeljski spominski svečanosti je govoril član odbora ANPI in občinski odbornik odv. Franco Castiglione.

Pogled na Sovodensko dolino in na njene številne vasi. Dolina poteka ob rečici Aborni, ki prijetno šumlja med vrbjem in jelšovjem, in ima vse pogoje za razvoj turizma. Dolino zapira na koncu mogočni Matajur, ki je visok nad 1600 metrov

PO ZAPUŠČENIH DOLINAH IN VASEH BENEŠKE SLOVENIJE

Visoko v vasi Krnice smo kljub zimi naleteli na več življenja

Krnice so nekoč štejele 600 prebivalcev, zdaj jih je tam kakih 150. Presenečeni smo bili nad obnovljenimi hišami, žalostni pa zato, ker mladi ne znajo več govoriti po naše

Ko smo iz Vidma hiteli proti Nemam, nikakor nismo imeli občutka, da je konec januarja. Nasprotno, sonce je tako milo sijalo in razgled na beneške hribe z zasneženimi gorami v ozadju je vzbujal resničen občutek pomladi, ki se ga, kljub uradnemu zimskemu koledarju, nikakor nismo mogli znebiti. Vendar pa nas je to pomladno razpoloženje kaj kmalu minilo, ko smo se za Nemami začeli vzpenjati navkreber po levem bregu Krnahtske doline in nas je že pri vasi Konalič pozdravil prvi, zmrznjeni sneg. To pot so bile naš cilj Krnice, beneška vas, ki leži visoko gori v Krnahtski dolini.

V Krnicah pa nas je dobesedno sprejela v svoj objem resnična zima. Snega je bilo kar dovolj, poti pa zamrznjene in spolzke, tako da smo morali zares previdno vzeti pot pod noge. Tudi toplota, ki se nam je v furlanski ravnini zdela že skoraj pomladna, je tukaj izgini-la. Vladal je zdrav, rezek gorski mraz in znova smo se v polnosti zavedali, da vlada na koledarju zima.

Človek bi ob prihodu v vas Krnice pričakoval podobo, ki jo je bil neštetokrat srečal po zapuščenih dolinah in vaseh Beneške Slovenije. Tu pa smo bili, nasprotno presenečeni. Kljub zimskemu mrazu in poznemu popoldnevu, je bilo v vasi živahno. Res nenavadno, videti ljudi, ki hodijo okrog. Pa še nekaj nas je presenetilo: večina hiš je bila lepo obnovljenih, moderniziranih, precej hiš pa so počasi, a zanesljivo preurejali in obnavljali. Skratka, prvi vtis o Krnicah je bil več kot zadovoljiv.

V Krnicah smo najprej poiskali Marcela Bregarja, krepkega sedemdesetletnika, ki je na tem svetu že marsikaj doživel in preživel. Ni ga nam bilo treba dolgo iskati, saj na vasi se vsi poznajo in kaj kmalu smo ga zato tudi našli.

Bil nas je izredno vesel, saj se z njim nismo videli polna tri leta. Že takoj spočetka, še na vaški cesti, nas je pokaral, zakaj tako redko zaidemo v Krnice. Zatrjeval nam je ljubeznivo, da to zares ni lepo, vendar smo mu tudi mi morali v svojo obrambo navesti, da šteje Beneška Slovenija kar kakih dve sto vasi in zaselkov in da je seveda naša dolžnost v tem smislu obiskati čim več vasi in poiskati predvsem tiste vasi, kjer še nikoli nismo bili. Tako se je naš vrli Marcel le delno potolažil in povabil nas je v gostilno na kozarec domačega. To pa je bilo tudi nujno potrebno, saj nas je že začelo pošteno zebsti.

V prijetnem, toplem okolju nove, preurejene gostilne, se je Marcelu razveljal jezik. Nikakor ni mogel skriti navdušenja nad našim obiskom. In v glavnem je zato sam govoril. Mi pa smo samo poslušali in skušali ohraniti v spominu njegovo pripoved in njegove besede.

«Pravite, da vas presenečajo številni ljudje v naših Krnicah. Res, toda morda samo vas. Trenutno je v vasi kakih 150 ljudi, toda, če vam povem, da je naša vas nekoč štela okrog 600 ljudi, potem je 150 ljudi malo, mar ne?»

Pritrditi smo mu morali, potem pa smo ga povprašali, kod so se njegovi sovaščami raztepli po svetu.

«Najprej naj povem, da se je večina izselila že zdavnaj v Kanado in Avstralijo. Zaradi daljav so seveda tako precej izgubili stik z domačim krajem, ki ga mnogo laže ohranjajo tisti naši emigranti, ki delajo po Evropi. Vendar pa se le vsakih deset ali več let ti izseljenci iz daljne Amerike in Avstralije le vrnejo v stari kraj, saj rodne zemlje na ni

moč tako naglo pozabiti in si je iztrgati iz srca in spomina.

Potem so tu še naši emigranti, ki so se zaposlili v glavnem v Piemontu in Lombardiji. Tudi ti so v nekem smislu izgubljeni za nas: na svojih delovnih mestih so si ustvarili družine in domove ter, verjetno, tako ne mislijo živeti več v rodnem kraju. Res pa je tudi, da se na stara leta vsak ekonomski emigrant, če se le more, rad vrača domov in tukaj preživlja večer svojega življenja. Za to trditev ste sami najbolje videli dokaze: ljudje s svojimi prihranki, trdo zasluženimi v tujini in daleč proč od rodne kra-

strmih, zmrznjenih vaških poteh proti «stari» gostilni, v kateri smo se kljub nekakšni revščini v primerjavi s prejšnjo, malce bahato in novo gostilno, takoj počutili bolje. Bolje počutili zato, ker je zavela okrog nas tista tipična, skromna, skoraj revna izba, ki služi hkrati za gostilnico in skromno trgovinico. In v njej smo potem še srečali nekaj korenin in posebnosti iz vasi Krnice, ljudi, ki so vsi znali govoriti po naše in se niso nič kaj obotavljali, da bi nam na vsakem koraku ne izkazali resničnega gostoljubja. Komaj smo se lahko poslovili od njih in vsi so nas, kljub trdi noči in

Krnice leže visoko v bregu nad Krnahtsko dolino, od koder se nudi krasen razgled po vsej furlanski ravnini, tja do morja

Črneja in istoimenska dolina. Od tod ne vodi nikak prehod proti severovzhodu. Vas je znana po najstarejšem slovenskem rokopisu

ja, le obnavljajo svoje hiše, ograde in vrtove, kar vse priča, da le niso izgubili domotožja in vezi z rojstnim krajem».

Potem smo Marcela Bregarja prekinili v njegovem samogovoru in ga povprašali, kako je z mladimi ljudmi. Ali govore svoje domače narečje, ali pa so nanj čisto pozabili. Marcel je nadaljeval:

«Mladi v glavnem ne znajo več našega lepega slovenskega narečja. Ne samo šole, ki so v italijanskih, temveč tudi ekonomski razlogi silijo mlade, da se izražajo in govore v italijanskih, oziroma furlanskih, katere vpliv sega tudi k nam, visoko v gore. Mlade vleče, in to je razumljivo, v dolino, saj vidite, kako pa se da v teh pustih, si-cer lepih, a vendar ne bogatih in nerodovitnih krajih sploh živeti. Našo domačo slovenščino znamo še dobro samo mi, starejši ljudje, pa tudi nas je čedalje manj. Tako je pač in tukaj se ne da prav nič pomagati, »je zaključil svoje modrovanje Marcel Bregar iz Krnic.

Začeli smo se poslavljati, vstali smo, vendar nas Marcel vseeno še ni hotel pustiti. Povabil nas je, naj z njim obiščemo še drugo gostilno v vasi, staro, vaško gostilno.

Že v temi smo mu sledili po

spolzki poti, spremljali prav do avtomobila. Hkrati pa so nas prosili, naj jih še obiščemo. In obljubili smo jim to.

Ko smo se pozno ponoči vračali po strmi, vratolomni cesti, polni ovinkov in nepričakovanih nevarnosti proti furlanski ravnini, smo prišli do spoznanja, ki velja za vso Benečijo: čim revnejši in nepremožnejši so naši ljudje, tem gostoljubnejši so in odprtega, čistega srca. To spoznanje pa nam je vtilo novo upanje, ko so se pred nami zasvetile luči in neon modernega mesta - Vidma.

VELEBLAGOVNICA
nama
LJUBLJANA

«Grafični list 68»

Važna akcija za širjenje slovenske umetnosti

Pod naslovom «Grafični list 68» je slovenski list «Naši razgledi» v sodelovanju z Moderno galerijo v Ljubljani začel zanimivo in svojevrstno akcijo, s katero hoče približati čim širšemu krogu stvaritve sodobne slovenske likovne umetnosti. Odločil se je za grafiko torej tisto zvrst umetnosti, v kateri so se slovenski umetniki posebno uspešno uveljavili ter uživajo danes svetovni sloves.

Za akcijo «Grafični list 68» so organizatorji pritegnili k sodelovanju vrsto najpomembnejših grafičnih umetnikov, katerih vsak bo izdelal po 50 ročnih odtisov enega izmed svojih reprezentativnih grafičnih listov. Iz tega izbora potem lahko vsak naroči posamezne grafike po izredno nizki ceni, ki

znaša le 200 Ndin, to je približno 10.000 lir.

Prva serija v okviru te akcije obsega grafike Janeza Bernika, Rika Debenjaka, Andreja Jemca, Vladimira Makuca, Kiara Meška in Marjana Pogačnika. Dela teh umetnikov so že razstavljena v ljubljanski Moderni galeriji, pozneje pa jih bodo prikazali tudi v drugih slovenskih središčih.

Organizator akcije «Grafični list 68» ima v načrtu še nadaljnje serije. V drugi seriji, ki je prav tako predvidena še za leto, bodo na izbiro grafike Bogdana Borčiča, Joža Horvata-Jakca, Dževada Hoza, Božidarja Jakca, Franceta Miheliča in Karla Zelenka. Pozneje pa nameravajo to akcijo razširiti tudi na jugoslovansko ter na svetovno grafiko.

Bivši partizani iz Vidma na obisku v Novi Gorici

Petčlanska delegacija združenja bivših partizanov ANPI iz Vidma je bila pretekli teden na prijateljskem obisku pri občinski Zvezi borcev v Novi Gorici. Videmsko delegacijo je vodil njen tajnik Vincenti, novogoriško pa pa njen predsednik Albert Rajer.

To je bil že drugi prijateljski sestanek predstavnikov bivših borcev Narodne osvobodilne borbe. Ob tej priliki so se pogovarjali o raznih oblikah medsebojnega sodelovanja, ki bi prišle v poštev v bližnji bodočnosti. Med drugim so bili soglasni v tem, da bi organizirali v bodoče več prijateljskih srečanj bivših partizanskih in garibalidskih borcev, zlasti tistih, ki so se borili na področju Beneške Slovenije in Matajurja. Taka srečanja naj bi pripravili na eni in na drugi strani.

Rešene prošnje bivših internirancev v Nemčiji

Vsem tistim bivšim internirancem v nacističnih taboriščih v Nemčiji, ki so svoj čas predložili prošnjo za odškodnino, sporočamo, da je pristojna komisija v Rimu zaključila prvi pregled prošenj za tako odškodnino. Kot znano, je bilo vloženih več stotisoč prošenj in imena prizadetih bodo te dni objavili v Urednem listu.

Tisti, ki so jim prošnje zavrnil, pa menijo, da je bilo to neupravičeno, imajo pravico, da se v roku treh mesecev po objavi v Urednem

listu pritožijo na pristojno komisijo. Po tem roku bodo definitivno rešili še sporne prošnje in nato razdelili odškodnino. Kot znano, je v ta namen vlada Zahodne Nemčije že pred leti dala na razpolago šest milijard lir, ki jih bodo razdelili med prosilce, katerih prošnja je bila ali še bo ugodno rešena, sorazmerno s škodo, ki so jo utrpeli v nacističnih lagerjih.

Za izboljševalna dela v hribovitih področjih Furlanije - Julijske krajine

Ministrstvo za kmetijstvo in gozdarstvo je dalo na razpolago znesek 800 milijonov lir za izvedbo raznih izboljševalnih del v hribovitih področjih Furlanije - Julijske krajine. Gre za pobudo, na katero sta že pristali poslanska zbornica in senat in ki predvideva vrsto izdatkov za orografska raziskovanja, iskanje pitne in namakalne vode, nakup zemljišč za pogozdovanje in podobno.

POJASNILO

V zadnji številki našega lista z dne 31. januarja t.l. smo priobčili na tretji strani članke ob 105-letnici rojstva Ivana Trinka. Dostavljamo, da je pisatelj omenjenih članok prof. Rado Bednarik iz Gorice (ki jih je pripravil za Trinkov koledar), za kar se mu toplo zahvaljujemo - Uredništvo.

vaš čas pridobi vso svojo vrednost!

stolarštvo udine

UDINE
Via Chiusaforte, 1
Tel. 0431 2 3

s poslovalnicami:

- «TRGOVSKA HIŠA», Tomšičeva ul. 2
- «Blagovnica s stanovanjsko opremo», Wolfova ul. 1
- «KONFEKCIJA ELITA», Čopova ul. 7

Obiščite nas in nam zaupajte svoje želje tudi v letošnjem letu!

za naše mlade bralce

Starec in rak

Živela sta mož in žena; živela sta ob morju, otrok nista imela. Mož je včasih nalovil rib, žena jih speče pa se najesta in še ostane. A ona potoži:

«Če bi imela otroke, pa bi pojedli, kar ostane».

Pa sta šla k neki starki in pomagala jima je, da sta dobila dvoje otrok. A ko sta otroka prišla, možu riba skoraj ni prišla več v mrežo; če že kaj ujame, žena speče in nasiti otroka, sama pa pojedla, kar ostane, in še sta lačna. Spet toži:

«Ko ni bilo otrok, sva imela jesti, zdaj pa sediva lačna».

Pa jima je Bog vzel otroka. A ko jima ju je vzel, mož sploh ni več ujel ribe.

«Gospod», je tolažil, «dokler sta bila otroka, sva se hranila vsaj pri njih, a odkar ju ni več, tudi ribe ni več».

Šel je mož in prinesel celo vrečo denarja. Takoj je nakupil, česar mu je treba, pa je kmalu potrošil ves denar. Ko je vse zapravil, je spet šel nad raka.

«Pripravi, stara, ogenj, raka bova spekla».

Rak pa je bil ves čas skrit v kotu pri njem. Pa ga prosil rak: «Nikar me ne peci, dedek, pojdi rajši na tisti kraj, kjer si me ujel, pa stopi do kolen v vodo».

Šel je mož in prinesel celo vrečo denarja. Tako je nakupil, česar mu je treba, pa je kmalu potrošil ves denar. Ko je vse zapravil, je spet šel nad raka.

«Pripravi, stara, ogenj, raka bova spekla».

Rak pa je bil ves čas skrit v kotu pri njem. Pa ga prosil rak:

«Nikar me ne peci, dedek, pojdi rajši na tisti kraj, kjer si me ujel, pa stopi do kolen v vodo».

Šel je mož, stopil v vodo in prinesel veliko vrečo denarja. In tako je stari zabogatel s tem denarjem, da si je omislil trgovino. Nekeč pa mu reče rak:

«Pojdi, dedek, prosil zame carično za roko».

«Kako pa bom prosil zate carično za roko, ko si pa rak?».

«Le pojdi», mu pravi, «le poprosi jo».

Šel je stari k carju.

«Dajte», mu pravi, «vašo carično mojemu raku za ženo».

«Kakšnemu raku?».

«Tako pa tako, navadnemu raku».

«Pa kako naj mu jo dam», pravi, «za ženo, če je rak? No, prav, reci svojemu raku, da mu jo dam, kadar

bo imel takšne služabnike kakor jaz in prav tak dvorec, pa da bo most držal od njegovega dvorca do mojega — ena mostnica srebrna, druga zlata, en steber iz zlata, drugi iz srebra, en žebelj srebrn, drugi zlat — pa da bi vrtovi cveteli ob njem, ko se bo peljal čez ta most in da bi bilo sadje že zrelo, ko se bo vračal».

Pride mož pa pove to raku.

«No», pravi, «to pa lahko storim».

Pa je mož zjutraj vstal in se je ves prestrašil: posteljo je imel in dvorec še lepši od carskega. Sede v kočijo in raka položi zraven sebe,

peljeta se po mostu — vrtovi cvečejo ob njem.

Kaj bi? Morala je carična vzeti raka. Poročila sta se in on čez dan živi za pečjo, čez noč pa se spremeni v mladeniča. Pa je carična dognala, kam skriva svojo kožo, vzela jo je in sežgala. Zjutraj se je prebudil pa takoj k svoji koži. Joj, gorje — nikjer je ni.

«No», ji pravi, «ker me nisi hotela čakati, dokler se ne izpolni rok, me zdaj ne boš videla kmalu. Pa vzemi železne čevljičke, ko jih boš potrgala, se morda vrnem».

Rekel je in odšel. Ona pa živi in živi, pobazila je že nanj, na lepem pa glej — strgajo se njeni čevljički. Tedaj se je vrnil. In posihmal sta srečno živela.

PES IN ZAJEC

Mrzlega zimskega dne je zajec ves prezebel pridihal k psu in ga prosil, naj mu napravi čevlje.

Pes-čevljar si je pripravil dreto in usnje ter se lotil dela. Napravil je zajčku tople čevlje. Ta jih je pomeril in bil z njimi zelo zadovoljen. Preden pa je odšel, ga je pes po-

oči z nje. Opazil je, da se lisičinega gobca drži perje.

«Čuješ», pravi, «ali si danes že zajtrkovala?».

«Zajtrkovala, ljubček, zajtrkovala. Malo lubja sem pojedla, pa sem sita...».

«Sita?».

«Sita, golobček, saj sem z malim zadovoljna».

«Ali ni tisto lubje kokodakalo, ko si ga vleka v gozd?».

«Kaj praviš, ljubček? Ne razumem te», pomaha lisica z repom.

«Pa jaz tebe razumem», odgovori jež in pobegne.

baral za plačilo.

«Denarja pa nimam!» je odvrnil zajček ter jo ucvrl čez ravnine in planine.

Pes pa za njim. Bevska je in lajal ter renčal, da mu bo polomil vse kosti, čim ga uhititi.

Na begu pa je zajček izgubil čevljičke. Zato še danes bosonog kolovrati po svetu. Koderkoli pa nareti na psa, zbeži, ker mu dolg na duši gori.

Nekega dne pa je pes res ujel zajčka. Pograbil ga je za rep in mu ga odgriznil. Zajček-kratkorepec pa mu je ušel.

Od takrat, ko se je to godilo, vsi preganjajo uboge zajčke. Prav vsi zajčki pa imajo od tedaj kratke repke.

Jež in lisica

Jež je iz potoka pil vodo. Na drugem bregu je v grmovju ležala lisica. Zagledala je ježa, stopila iz grmovja in se sladko nasmehnila. Uhlje je povsila in priliznjeno pogledovala.

«Sem pridi», je vabila, «voda tu je okusnejša».

«Ne, ne, lisička, tudi tule je prav dobra», odgovori jež.

«Da nisi nemara v zadregi zaradi mene? Le nič ti naj ne bo nerodno». Ne zaupa jež lisici, ne odvrne

Pust

Pol je človek, pol strašilo, kadar hodi skozi vas, nos ima zavihan v šilo, za rogove par klobas. Koder gre, povsod raztrosi smeh in sto kosmatih šal, in klobuk po strani nosi v znak, da je vseh norcev kralj.

Vsako leto, ko goduje, v loncu je prašičja gnjat, in povsodi, kjer potuje, tisti dan je dragi svat; usta so zato mu polna sladkih krofov in klobas, pije pa kot stara žolna in razgraja na ves glas!

In ko maje se po vasi, ves obkrožen od zijal, se ob njem nabere včasih smešna, pisana drhal: eden je enak prašičku, drugi kozi je enak, ta spet sličen je teličku, drugi kakor vol rogat.

No, tako se okrog Pusta zbere ves neumni svet, z njim se dere na vsa usta, da ne prideš do besed. Če ta dan po kakem potu te zanesejo noge, pusti pamet spat v kotu za pečjo doma nekje.

Pust pa tudi kako pravo včasih uganiti zna: on, na primer, vso naravo že lahko budi iz sna, in ko mimo nas potuje, od kosmatih šal bradat, že med smehom oznanjuje, da bo kmalu spet — pomlad!

Kako je slavček človeka pameti učil

Ujel je človek slavčka pa ga je hotel pojesti. A slavček mu pravi:

«Mene se ne boš najedel, človek. Izpusti me, pa ti dam tri dobre nasvete, ki ti bodo v stiski prav prišli».

In človek je obljubil, da bo izpustil slavčka, če mu v resnici da tri nasvete. Pa mu da slavček prvi nasvet:

«Nikdar ne jej tega, kar ni dobro».

In drugega: «Nikoli ne žaluj za tistim, kar se ne more vrniti».

In tretjega: «Ne verjemi nespametnim besedam».

Slišal je človek te tri nasvete in izpustil slavčka. A slavček je

hotel preizkusiti, ali ga je človek razumel. Zletel je na vrh drevesa pa mu pravi:

«Ej, narobe si ravnal, da si me izpustil. Če bi vedel, kakšno bogastvo nosim v sebi, me nikoli ne bi pustil. Velik dragocen biser je v meni, če bi ga dobil, bi na mah obogatel».

Ko je človek to slišal, mu je bilo strašno žal, skočil je kvišku, prosil slavca, naj se vrne. Slavček pa mu reče:

«Zdaj sem spoznal, da si bedak. Nisi poslušal kar sem te učil. In žal ti je za tistim, kar se ne more vrniti. In nespametnim besedam si verjel. Pogledaj, kako sem majčken. Kako naj bi se velik biser skrival v meni?».

In je odletel.

Smeh v šolski klopi

Učitelj raztaga učencem o človeških organih. Potem vpraša Janeza:

«No, kaj meniš, kje je srce?».

Janez v zadregi molči. Učitelj mu hoče pomagati; s palico potrepja po Janezovem prsnem košu in vpraša:

«Pazi, Janez, kam pridem, če te tukaj zabodem?».

Mali takoj odgovori: «V zapor, gospod učitelj!».

Učiteljica: «No, Cenček povej mi kakšno prozorno stvar!».

Cenček: «Luknja v ključavnici, gospodična».

«Peter, povej mi katero izmed lastnosti vode».

«Če se človek z njo umije, postane črna».

Naglušen profesor vpraša dijaka: «Povejte, kako izračunamo obseg trikotnika!».

Dijak mrmra: «Profesor je pač osel! Kako naj jaz to vem».

Profesor: «No, povejte glasneje, mogoče pa je bilo prav!».

R. Kipling

R
I
K
I
T
I
K
I

37. Riki-tiki se je potuhnil v bližini zidu. Tam je v toplom gnezdecu našel petindvajset jajc z belkasto kožico namesto lupine. «Ravno prav sem prišel», si je dejal, kajti pod kožico je jasno razločil majhne kobre, in je vedel, da lahko vsaka izmed njih usmrti človeka ali mon-gusa, brž ko se izleže. Nato je odgriznil vsakemu jajcu vrh in pri tem pazil, da je strl tudi kobre. Prebrskal je še gnezdo, da bi se prepričal, ali ni morda še kakšnega jajca zgrešil. Ko so ostala samo še zadnja tri jajca, je Riki-tiki zaslišal glas Darzeejeve žene.

38. «Riki-tiki! Riki-tiki! Nagaina sem speljala proti hiši, pa je nenadoma švignila na verando in hoče vse pomoriti! Jejmene! Pridi brzi! Riki-tiki!» Riki-tiki je naglo zmečkal še dve jajci in stekel na moč hitro po gredici z melonami s tretjim jajcem v gobčku proti verandi. Tam je bil namreč Tedy z očetom in materjo pri zajtrku. Riki-tiki je vedel da zdaj ne jedo več. In res so blede kot zid nepremično sedeli na svojih stoli in se niso ganili. Na slami poleg Tedyjevega stola pa se je Nagaina, zvitva v klobčič, pripravljala, da piči Tedyja v boso nogo.

39. Nagova žena se je pozibala z gornjim telesom in sikaje zapela zmagoslavno pesem: «Sin velikega moža, ki mi je ubil Naga», je sikala, «ostani mirno na svojem mestu! Nisem še pripravljena. Ako se kdo zgane, ga pičim, in če se ne zgane, ga tudi pičim. Oj, bedasti ste ljudje, ki ste mi ubili Naga!» Tedy je upiral svoje oči v očeta, ta pa ni mogel storiti drugega, kot da mu je zašepetal: «Obsedi na svojem mestu, Tedy! Ne premikaj se! Tedy, ostani pri miru!».

40. Tedaj je dospel na verando Riki-tiki in zavpil: «Obrni se, Nagaina, obrni se in bojuj se z menoj!» — «Vse ob svojem času», mu je odgovorila kobra, ne da bi trenila z očmi. «Tudi s teboj bom poravnala račun. Zdaj pa pogledaj svoje prijatelje, Riki-tiki. Bledi so, kot da jih je strah. Ne upajo se premakniti z mesta in tudi tebe pičim, če se le še za skok približaš!» — «Pridi pogledat svoje jajce», ji je zakričal. Riki-tiki. «Pridi ga pogledat! V gredici za melone jih imaš skrite, kajne?».